

روز آتش نشانی و ایمنی

هفتم مهرماه به نام «آتش نشانی و ایمنی» نامگذاری شده است. در واقع این روز بهانه ای است تا به گرامیداشت انسان هایی بپردازیم که از جان و آسایش خود در راه حفظ جان و آسایش ما می گذرند تا بتوانیم در امنیت زندگی کنیم. امید است گرامیداشت روز آتش نشان بهانه ای باشد برای تجلیل از آنان که در میان شعله های آتش، پیام آور ایستادن و سرخ زیستن هستند. ایمنی را مصونیت در برابر آسیب های ناشی از حوادث، اعم از طبیعی و غیرطبیعی معنا کرده اند. از آن جایی که نمی توان به ایمنی به صورت صد در صد دست یافت، کارشناسان معمولاً از اصطلاحاتی نظیر «ارتقاء و ایمنی» و «سطح پیشرفت ایمنی» استفاده می کنند. سطح پیشرفت ایمنی رابطه تنگاتنگی با توسعه دارد، لذا در کشورهای پیشرفته، یکی از اهداف دولت ها، حداکثر کردن سطح پوشش ایمنی برای دست یابی به حداکثر توسعه است. هدف از نامگذاری این روز به عنوان روز ملی ایمنی و آتش نشانی، تبدیل ایمنی در کشور به يك فرهنگ می باشد. در کشور ما بیش از ۱۶۰ سال از تأسیس اولین ایستگاه آتش نشانی در شهر تبریز به سال ۱۲۲۱ شمسی و نزدیک به هشتاد سال از تأسیس آتش نشانی پایتخت می گذرد. پس از انقلاب اسلامی، با انحلال سازمان دفاع غیر نظامی، فلسفه وجودی آتش نشانی های کشور توسط بندهای ۱۴ و ۲۰ ماده ۵۵ قانون شهرداری تعریف گشت و از همین رو سازمان های آتش نشانی زیر مجموعه شهرداری ها قلمداد می شوند. بر اساس این قانون شهرداری ها ملزم هستند، برای حفظ شهرها از خطر سیل و حریق و دیگر مخاطرات تدابیر مؤثری اتخاذ نمایند. در روز 7 مهر 1359 وقتی که دشمن بعثی به پالایشگاه آبادان حمله هوایی کرد، آتش نشانان منطقه و شهر های اطراف برای مهار آتش به پالایشگاه رفتند که در حین عملیات خاموش کردن آتش مجدداً هواپیماهای دشمن اقدام به بمباران پالایشگاه می کنند که منجر به شهادت تعداد زیادی از آتش نشانان می شود. طرح تعیین روز آتش نشانی و ایمنی در سال 1379 توسط ستاد هماهنگی امور ایمنی و آتش نشانی کشور پیشنهاد و توسط شورای عالی انقلاب فرهنگی کشور تأیید شد. این روز با هدف ترویج ایمنی و پیشگیری از حوادث در سطح کشور هم چنین یادآوری حماسه آفرینی ها و از خود گذشتگی های آتش نشانان میهن اسلامی در عرصه دفاع مقدس نامگذاری شده است. ایجاد زمینه های مناسب برای آموزش همگانی مردم در جهت بشکستگی از روز حوادث مختلف و حفاظت از سرمایه های ملی، نه از دیدگاه اهداف نامگذاری است. حرکت کاروان اسیران کربلا از کوفه به طرف شام (61 ق)

پس از قضایای دلخراش کربلا، بنی امیه جنایتکار اُسرای اهل بیت را به عجله تمام به طرف کوفه حرکت دادند. پس از توقف اسرا در کوفه و گزارش ابن زیاد به یزید و صدور فرمان وی مبنی بر حرکت دادن اسرا به سوی شام، اسباب سفر شام را تهیه دیدند و اهل بیت سیدالشهدا علیه السلام از راه موصل به طرف شام حرکت دادند. ابن زیاد زجر بن قیس، محض بن ابی ثعلبه و شمربن ذی الجوشن را مأمور نمود که همراه پنج هزار سوار، اسرا و سرها را به شام برند. روز اول ماه صفر بود که اسرا به شام وارد شدند. آغاز جنگ و محاصره rlm& ی بغداد توسط هلاکوخان مغول (656 ق)

هلاکوخان مغول در اوایل ذي rlm& حجه rlm& ی سال 655 ق از راه کرمانشاهان عازم بغداد شد و پس از شکست طلایه داران لشکر خلیفه rlm& ی عباسی از دجله گذشت و بغداد را به محاصره rlm& ی خود درآورد. لشکریان خلیفه در ابتدا از ظاهر بی rlm& اهمیت مغولان که هیچ سلاح سنگینی بر تن نداشتند و سوار اسب rlm& ی های کوچک بودند خوشحال شدند. اما همین که جنگ درگرفت، دریافتند که حریفان آنان بیش از آن چه تصور می rlm& ی رفت نیرومند می rlm& ی باشند. با يك حمله rlm& ی سپاه مغول، قوای خلیفه از هم پاشید و شهر به تسخیر مغولان درآمد. درگذشت "کریستین هیل" ادیب و منتقد برجسته آلمانی (1863م)

کریستین فریدریش هیل، شاعر، منتقد و نمایش rlm& ی نامه نویس آلمانی در 12 مارس 1813م در خانواده rlm& ی تهی rlm& ی دست به دنیا آمد. وی از نوجوانی به دلیل مرگ پدر، برای تأمین معاش به شغلی در مطبوعات اشتغال یافت و پس از مطالعه بسیار و اندوختن معلومات خود، به نوشتن پرداخت. هیل در بیست سالگی نوشته rlm& ی هایش را برای نشر به مجله rlm& ی های ادبی هامبورگ آلمان فرستاد و سپس به تحصیل روی آورد. وی در سال rlm& ی های پس از آن ضمن ادامه تحصیل، کارهای ادبی خود را ادامه داد و با نگارش نمایش rlm& ی نامه rlm& ی های هم rlm& ی چون یودیت، ماریا ماگدالینا، هرود و ماریا مینه و گوگس و انگستری او و... به شهرت فراوانی رسید. آثار نمایشی هیل شامل نمایش اندیشه rlm& ی ها و احساس rlm& ی های بدبینانه و نامطبوع زندگی است که روح تیره و تنهایی و شکست را نمایان می rlm& ی سازد. در نظر هیل صحنه rlm& ی های غم rlm& ی انگیز، نتیجه و محصول اجتناب rlm& ی ناپذیر تلاش فردی است. قدرت و برجستگی فرد پیوسته با کشمکش و مبارزه همراه است و دستخوش قوانین ماورای جهان مادی است. فرد

می‌کوشد که خود را از فرسودگی اموری که با آن روبرو می‌شود برهاند، اما اراده‌اش در برابر قدرت اصلی که مافوق همه چیز است، خرد می‌شود. هیل موضوع نمایش‌نامه‌هایش را از تاریخ قدیم و جدید زندگی معاصر بیرون می‌کشد و بنای نمایش‌نامه‌ها را بر عصرهای تحول و چهارراه‌های تاریخ قرار می‌دهد. او در عین حال، وجود خود را در ویرای آثارش می‌نمایاند و همدردی خود با فرد در برابر نظام و قوانین خردکننده را نشان می‌دهد. نمایش‌نامه‌های نخستین هیل به صورت نثر به نگارش درآمده و نمایش‌نامه‌های بعدی در شعر آزاد ساخته شده است. علاوه بر آثار نمایشی، از هیل، تعداد فراوانی نوشته در نقد و نظریه‌های مربوط به تئاتر و نامه‌ها و یادداشت‌های بسیار سودمند بر جای مانده است. نامه‌های هیل نه تنها به سبب گیرایی، بلکه به علت اهمیتی که از نظر تاریخ و نقد ادبی دارد، بسیار جلب توجه کرده و جزو نوشته‌های رسمی آلمان درآمده است. محرومیت‌های دوره کودکی و جوانی بر جسم هیل اثر گذاشت و بیماری مهره پشت، او را به سوی مرگی زودرس کشاند تا اینکه کریستین فریدریش هیل در 29 سپتامبر 1863م در پنجاه سالگی درگذشت.

امضای قرارداد تقسیم لهستان بین آلمان و شوروی در جریان جنگ جهانی دوم (1939م)

با حمله قوای آلمان به لهستان و آغاز جنگ جهانی دوم، علی‌رغم مقاومت مردم ورشو پایتخت لهستان، این کشور در روز 27 سپتامبر تسلیم شد و نبرد لهستان در روز 28 سپتامبر به پایان رسید. در این جنگ، بیش از سی درصد هزار لهستانی کشته و تعداد زیاد دیگری مجروح و مفقود شدند. با این حال، در روز 29 سپتامبر 1939م، آلمان و شوروی به عنوان فاتحان این نبرد، قرارداد جدیدی در مسکو امضا کردند و به تقسیم لهستان بین خود جنبه رسمی دادند. به موجب این قرارداد، سهم عمده‌ای از گوشت قربانی لهستان، یعنی یک‌صد و بیست هزار کیلومتر مربع از اراضی شرقی این کشور به شوروی تعلق گرفت و نزدیک به یک‌صد و چهارده هزار کیلومتر مربع از سرزمین‌های غربی آن نیز ضمیمه آلمان شد. لازم به ذکر است که انعقاد قرارداد جدید و تقسیم لهستان در واقع در پی توافقاتی بود که پنج هفته قبل از آن در اواخر اوت 1939م میان آلمان و شوروی به دست آمد و سران دو کشور آن را تایید کرده بودند. این نواحی در سال‌های جنگ جهانی دوم، صحنه نبردهای متعددی شد تا این‌که پس از جنگ، استقلال خود را باز یافت.